

Arrest

nr. 243 362 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 10 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 12 maart 2019 en op 21 mei 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 19 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerde Palestijn. U bent op 21 februari 1987 geboren in Amman (Jordanië). U bent tot het tweede leerjaar in Amman naar school gegaan. Hierna zou u samen met uw familie naar Gaza zijn verhuisd, waar jullie in Khan Younis gingen wonen. U bent hier altijd blijven wonen. In Gaza bent u naar een UNRWA lagere school gegaan. In 2005 studeerde u af van het middelbaar. Na verloop van tijd bent u in dienstverband beginnen werken als website designer. Na twee jaar bent u ditzelfde werk van thuis uit beginnen te doen als zelfstandige. U zou voornamelijk klanten uit Saoedi-Arabië gehad hebben. Op 18 mei 2009 bent u gehuwd met W. F. A.. Jullie hebben samen twee kinderen: A. (°12/08/2010) en H. M. (°30/09/2012).

U zou af en toe kritische posts hebben gepubliceerd op uw facebookpagina. Als gevolg hiervan zou u zijn gevisieerd door leden van Hamas. Op 25 augustus 2007 zouden leden van Hamas bij u thuis zijn binnengevallen. U zou gedurende één week zijn vastgehouden. Tijdens de volgende jaren zou u zowat elk jaar door Hamas zijn opgeroepen. Een achttal jaar na uw vorige arrestatie, op 15 december 2015, werd u opnieuw gearresteerd en voor 3,5 maanden vastgehouden. U zou gedurende deze periode regelmatig zijn gemarteld. Na uw vrijlating zou u besloten hebben het land te ontvluchten.

U zou in februari 2016 legaal via de grensovergang van Rafa naar Egypte gereisd zijn om vervolgen legaal naar Turkije te reizen. Vanuit Turkije reisde u verder door naar Griekenland, waar u op 3 oktober 2016 aankwam. In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in en werd u na verloop van tijd de status van subsidiaire bescherming toegekend. U zou in Griekenland slachtoffer zijn geworden van ernstige geweldincidenten, waarbij u op een gegeven moment in een coma bent terecht gekomen. U zou dan ook besloten hebben Griekenland te verlaten en verder door te reizen naar België, waar u op 5 juli 2018 aankwam en op 10 juli een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart en verder nog kopies van volgende documenten: een gelegaliseerde kopie van uw paspoort, de geboorteakte van uzelf, uw echtgenote, jullie twee kinderen en die van uw ouders, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, de identiteitskaarten van uw ouders, de paspoorten van uw echtgenote en van jullie twee kinderen, een whatsapp conversatie, foto's van littekens die u heeft opgelopen, oproepingen van de politie, medische verslagen en tenslotte een document dat bevestigt dat u in een coma heeft gelegen in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 178-182). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u twee keer bent gearresteerd geweest door Hamas omdat u op facebook een aantal kritische posts had gepubliceerd. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u enerzijds liet optekenen sterk door Hamas te zijn gevisieerd waarbij u zelfs twee keer werd gearresteerd, maar dat u anderzijds wel degelijk legaal via de grenspost van Rafah uit Gaza bent gereisd, hoewel deze laatste onder controle staat van Hamas. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019. U haalde aan dat u via uw broer over een belangrijke connectie beschikte. Hij zou bij de politie werken en verbonden zijn aan een ziekenhuis. Via zijn interventie zou u erin geslaagd zijn om legaal uw land te verlaten. Deze uitleg kan moeilijk overtuigen, temeer daar u later nog liet optekenen dat uw broer eigenlijk helemaal niet Hamas gelieerd is, maar eerder sympathie heeft voor de PLO (zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019, vragen 143- 159). Als hij werkelijk niet Hamas gelieerd is, dan is het allerm minst duidelijk hoe hij het voor u zou geregeld hebben gekregen om de grenspost van Rafa zonder problemen te passeren, hoewel die volledig gecontroleerd wordt door Hamas en u in de periode hieraan voorafgaand sterk gevisieerd werd door Hamas. Deze vaststellingen ondermijnen in sterke mate uw algehele geloofwaardigheid.

Over dit moment van vertrek zijn uw verklaringen overigens bijzonder onduidelijk. U stelt dat u vier tot zes maanden na uw laatste arrestatie het land heeft verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019 vraag 11). Deze laatste arrestatie plaatst u, afhankelijk van het gehoor (zie onder), ofwel eind 2014 ofwel eind 2015 en zou ongeveer 3,5 maanden geduurd hebben.

Hoe dit te rijmen valt met uw consequente verklaring dat u in de maanden februari of maart (2015 of 2016) het land ontvluchtte (bv. “Ik kwam vrij begin 2016 en in februari heb ik Gaza verlaten”, zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019 vraag 66) , is zeer de vraag.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in de loop van uw asielprocedure. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Zo is het opmerkelijk dat u tot twee maal toe stelt dat u in totaal twee keer werd gearresteerd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u: "Ik werd twee maal gearresteerd in Gaza. In 2007 werd ik een week opgesloten. (...) In 2014 werd ik 3,5 maand opgesloten" (vragenlijst CGVS). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS stelt u als antwoord op de vraag om uw problemen toe te lichten en te beginnen bij het begin dat u in 2007 een week werd opgesloten en vervolgt u met: "En op 15/12/2014 was er een arrestatie en ze hebben me voor 3,5 maanden gearresteerd" (zie notities persoonlijk onderhoud 12/03/2019 vraag 194). Op andere momenten beweert u dan weer vaker te zijn gearresteerd. Zo stelt u tijdens het gehoor van 21 mei 2019 vier keer te zijn gearresteerd en verhaalt u zelfs over zware martelingen die u zou hebben ondergaan tijdens één zulke detentie (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 61-70).

Wat uw meest recente arrestatie betreft verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 dat u einde 2014 voor ongeveer vier maanden werd vastgehouden (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 13 en 194). Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken ('vragenlijst CGVS' en 'verklaring DVZ punt 31, waar u uw vertrek uit Palestina situeert in februari 2015) stelt u dat u tot 2014 "meermaals gefolterd" werd door Hamas. Dit terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 dan weer verklaarde dat deze laatste arrestatie einde 2015, begin 2016 was. U werd gewezen op uw verklaringen tijdens het vorige persoonlijke onderhoud. U verklaarde hierop dat als het verkeerd was genoteerd dit aan uzelf te wijten was en dat u zich wellicht had vergist tijdens het vorige persoonlijke onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019, vragen 61-63). Het blijft evenwel zeer opvallend dat u zich hierover tot drie maal toe (vragenlijst CGVS, verklaring DVZ en eerste gehoor op CGVS) zou hebben vergist. Dat u zich hierover herhaaldelijk ernstig tegensprekt, roept de nodige vraagtekens op.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 verklaarde u verder dat u bij uw laatste arrestatie door 'veel' gemaskerde mannen werd gearresteerd toen zij 's nachts bij u thuis binnen vielen. U voegde eraan toe dat het in aanwezigheid was van uw echtgenote en jullie kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 201-203). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 71-74) luidt het dan weer gans anders dat u niet 's nachts uit uw huis werd gehaald om gearresteerd te worden, maar dat u op straat opgepakt werd toen u in de namiddag terug kwam van uw werk. Dit is uiteraard bijzonder tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. U verklaarde overigens uitdrukkelijk nooit in aanwezigheid van uw echtgenote en kinderen te zijn gearresteerd en evenmin zouden de personen die u arresteerden gemaskerd zijn geweest (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 79-83 en 87-91). U werd geconfronteerd met deze flagrant tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde hierop dat er iets mis moet gegaan zijn en insinueert dat u deze arrestatie verwarde met de eerste arrestatie. Dit is evenwel niet ernstig.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 verklaarde u voorts dat u tijdens de 3,5 maanden dat u was opgesloten op een gegeven moment een schotwonde ter hoogte van uw wijsvinger opliep (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 199). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 leek u zich vreemd genoeg niet meer te kunnen herinneren wanneer u deze schotwonde heeft opgelopen. Ook dit is eens te meer bijzonder opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. U werd erop gewezen dat dit wel zeer opmerkelijk is gelet op het feit dat een schotwonde oplopen toch een zeer grote impact moet gehad hebben op u. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wanneer u deze schotwonde ongeveer heeft opgelopen. De uitleg die u gaf voor deze opmerkelijke vaststelling, namelijk het feit dat u gefrustreerd bent door uw situatie, dat u uw echtgenote en jullie kinderen al zo lang moet missen en dat het ramadan was op het moment van het persoonlijk onderhoud, kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019, vragen 124-131).

Vervolgens, en niet in het minst, dient te worden opgemerkt dat u vreemd genoeg tijdens uw 3,5 maanden durende opsluiting van eind 2015 tot begin 2016 nog erg actief blijkt te zijn geweest op facebook (zie info facebook, toegevoegd aan het administratief dossier).

Dat u enerzijds beweert in deze periode in detentie bij Hamas te zijn geweest en er vrijwel non-stop te zijn gemarteld, terwijl anderzijds uit opzoekingen van het CGVS blijkt dat u toen nog actief was op sociale media, is eens te meer een opmerkelijke vaststelling.

Het is immers totaal ongeloofwaardig dat u vanuit de plaats waar u zou zijn opgesloten door Hamas en waar u voortdurend onderworpen zou zijn geweest aan martelingen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 197), nog de mogelijkheid had om op regelmatige basis posts te publiceren op facebook. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Dit alles leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met Hamas en de redenen waarvoor u uw land zou hebben verlaten geen enkel geloof kan worden gehecht.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 werden een aantal posts op uw facebookaccount besproken. Hierin liet u zich op een indirecte wijze kritisch uit over het beleid van Hamas. U liet ook enkele negatieve reacties vertalen die op uw posts werden gepubliceerd door mensen die voorstander zouden zijn van Hamas en die bijgevolg met u in discussie traden (zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019, vragen 9-39). Hoewel niet kan ontkend worden dat u enkele voor Hamas kritische posts publiceerde, is het niet geloofwaardig of aannemelijk dat u omwille hiervan in het vizier van Hamas bent gekomen en als gevolg hiervan vervolging diende of dient te vrezen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u

zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het

Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Volgens uw verklaringen bent u UNRWA geregistreerd (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 161). U bent naar UNRWA scholen gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 144). U heeft kunnen studeren tot het hoger middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 143). U deed een beroep op de UNRWA diensten voor voedselpakketten en voor medische bijstand (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 178-182). Na uw middelbaar zou u zijn beginnen werken als website designer, eerst in dienstverband en vervolgens op zelfstandige wijze. U zou dit werk zijn blijven doen tot uw vertrek uit Gaza (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 148-157). U verklaarde dat u met dit werk voldoende verdiende (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 158). U lichtte later tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 toe dat uw echtgenote in haar levensonderhoud kon voorzien door het spaargeld dat u had verdiend door te werken. U bevestigde uitdrukkelijk dat u in Gaza geen economische problemen had. U had er namelijk werk, slaagde erin om een spaarpotje bijeen te krijgen, voldoende om uw echtgenote tot op heden nog van te kunnen laten leven (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 176-177).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geveiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS, X) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

*Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.*

*Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen** van algemeen geweld. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).*

*Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.*

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden

behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS geviséerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.*

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Het nieuwsartikel op fatamedia bevestigt dat u in Griekenland in een coma heeft verkeerdt. Dit staat hier evenmin ter discussie. De verschillende oproepingsbrieven betreffen kopies. Kopies hebben evenwel geen bewijswaarde aangezien de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Dergelijke kopies kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. De foto's van uzelf met verwondingen en letsels op uw lichaam bevestigen dat u op een gegeven moment gewond bent geraakt, maar kunnen hoegenaamd geen uitsluitel geven over de omstandigheden waarin u deze letsels heeft opgelopen. De kopie van het medische attest tenslotte bevestigt dat u in 2007 gewond bent geraakt, maar ook hier kan opgemerkt worden dat er geen uitsluitel kan gegeven worden over de omstandigheden waarin u gewond bent geraakt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, paragrafen 2 en 3 van artikel 2 paragrafen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; van artikel 48/6 § 5 *in*cto artikel 48/6 § 1, eerste lid en § 4 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; van artikel 3 van het EVRM; Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; van Artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; artikel 33 van de Conventie van Genève en van het non-refoulement beginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoeker stelt het CGVS ten onrechte dat hij niet het bewijs zou leveren dat hij zich niet op de bescherming of bijstand van de UNRWA kan beroepen, noch dat de UNRWA die opdracht niet meer daadwerkelijk kan uitvoeren, noch dat hij omwille van redenen buiten zijn invloed of wil zou gedwongen zijn geweest de invloedssfeer van de UNRWA te verlaten. Verzoeker werpt op dat hij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is en Palestijns is en dat dit niet betwist wordt door het CGVS. Hij wijst er op dat hem reeds internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, wat inhoudt dat *"België gehouden is de effecten na te gaan van die aan deze internationale bescherming verbonden zijn"*. De Kwalificatierichtlijn voert de subsidiaire beschermingsstatus in, wat betekent dat een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel moet worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Dit houdt dus in dat de verzoeker aangetoond heeft dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De stelling van het CGVS dat *"rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten"* komen de verzoeker dan ook onbegrijpelijk over.

Hij stelt verder dat het CGVS verschillende notities en bepalingen verwacht. Hij wijst er op dat hij reeds vluchteling is als afstammeling van een Palestijnse vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling, dat hij de status niet heeft verkregen maar dat werd vastgesteld dat hij zoon is van vluchtelingen en als vluchteling geboren werd; dat de registratie bij UNRWA hem de status van vluchteling heeft toegekend en dat deze vluchtelingenstatus op zich naar een bescherming van rechtswege leidt, hetzij zonder verder onderzoek dan dat van het bestaan van deze status in het herkomstland en voor zover geen reden van uitsluiting bestaat om redenen bedoeld in artikel 1, E of 1, F van het Vluchtelingenverdrag. Van zodra is vastgesteld dat deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief is geregeld in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen. Hij heeft de Gazastrook verlaten, dus bevindt zich sowieso niet meer binnen de invloedssfeer van UNRWA. De vragen die zich stellen zijn of verzoeker *"van de effectieve "bescherming" of "bijstand" van de UNRWA nog kon genieten, en in casu spreekt de beslissing duidelijk van "bescherming", naast de "bijstand" die de Conventie enkel voorziet; zich kan beroepen op het ophouden van de "bescherming of bijstand" van de UNRWA; al dan niet om een gegronde vrees voor vervolgingen of omwille van een risico tot onmenselijke behandelingen, deze invloedssfeer verlaten heeft; of, welke ook het antwoord moge zijn op de eerst gestelde vragen, een veilige terugkeerreis naar het gebied waar de UNRWA werkzaam was of werkzaam diende geacht te worden, simpelweg al dan niet materieel mogelijk is; of, indien de terugkeerreis materieel mogelijk is, de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt voor vervolgingen, of zij "een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2" (en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.)"*.

Hij vervolgt zijn betoog als volgt: *"Dat het ophouden van de UNRWA bijstand in de zin van artikel 12 van de Richtlijn voorziet dus de afschaffing van de UNRWA en de onmogelijkheid voor de UNRWA haar opdracht te vervullen; hetzij omwille van redenen die eigen zijn ofwel aan de UNRWA ofwel aan de verzoekende partij. De verzoekende partij als Palestijn uit de Gaza strook stond bij de UNRWA geregistreerd en stond dus onder diens theoretische bescherming; Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille: van de problematiek die zij met de Hamas had en omwille van het feit dat de UNRWA de facto haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kan bieden, conform haar opgelegde opdracht: Dat de verzoekende partij haar reserves op zijn en niet kunnen worden aangevuld, omdat er niets meer overschiet dat zij nog zou kunnen verkopen. Dat al dan niet terecht, de beslissing uitdrukkelijk stelt dat de UNRWA BESCHERMING EN BIJSTAND DIENT TE BIEDEN; Dat de UNRWA echter nooit voor opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking die met andere woorden de burgerlijke bevolking had kunnen beschermen ten aanzien van de aanpak van een politieke beweging, ten aanzien van gewapende bewegingen; Dat zelfs indien deze opdracht haar was toegewezen, quod non. dan nog dient te worden vastgesteld dat de UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zouden toelaten militaire facties tegen te strijden. UNRWA scholen en instellingen werden trouwens herhaaldelijk beschoten, hetgeen reeds aantoonde dat de UNRWA haar eigen instellingen niet kan beschermen.... Dat het in casu vast staat dat de UNRWA HAAR PLICHT EN OPDRACHT NIET MEER KAN NAKOMEN sinds meerdere jaren en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de*

Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza maar ook in Libanon en Cis Jordanië verder te steunen door financiering". Verzoeker verwijst vervolgens naar een reeks artikels in Le Monde van 2017, een internetlink naar een artikel op reuters.com en een bericht van World News van september 2018 waarin volgens verzoeker wordt aangetoond dat *"de strijd HAMAS/FATAH steeds en zelfs uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is. Gaza mist de noodzakelijke benodigdheden: elektriciteit, water bouw materiaal, medisch materiaal enz."*. Hij stelt dat het CGVS overhaastig besluit dat hij het goed stelde en dat hij het goed zal stellen bij terugkeer. Bovendien heeft verzoeker zijn financiële toestand en die van zijn familie heeft verteld zoals die bestond anno 2013-2014, dus 5 jaar geleden. De eensluidende informatie over Gaza toont aan dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft.

Wat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker betreft stelt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat hij Gaza legaal kon verlaten omdat hij hiervoor betaald heeft en dat *"zelf binnen de Harnas corruptie heerst omdat de ambtenaren niet voldoende goed betaald worden en omdat de armoede groot is in Gaza. Dat verder dient te worden vastgesteld dat op het ogenblik van het vertrek van de verzoekende partij, de grenzen nog niet uitsluitend door de Harnas werden bemand; zij verliet Gaza in februari 2016, daar waar de grenzen uitsluitend door de Harnas worden bemand sedert januari 2019. Dat verder dient te worden vastgesteld dat de doelen van de Harnas bereikt zijn wanneer opposanten het land verlaten : hetgeen de Harnas wilt is de verspreiding van de oppositie binnen de Palestijnse gronden vermijden en een steeds mogelijke domino effect via de sociale netten; Dat de broer van de verzoekende partij niet tot de Harnas behoort noch sympathie ontwikkelt voor de Hamas : de man werkt aan de bewaking van een Europees Ziekenhuis in Gaza en is als bewaker belast met de veiligheid, vaak in contact met mensen die of tot de Harnas behoren of er nauwe banden mee hebben. De broer heeft beroep gedaan op deze contacten nadat de verzoekende partij gefolterd werd, zodat er haast bij was het land te verlaten. De motivatie is niet van aard om de beslissing te ondersteunen. Dat de motivatie van het CGVS bijzonder zwak voorkomt en geen voldoende steun vindt in het administratief dossier, noch in de bestaande informatie; De vermenigvuldiging van incidenten en ook de toename aan ernst van de aard van de incidenten zijn voor de verzoekende partij een duidelijk teken dat zij in Gaza een dodelijk gevaar loopt en zou blijven lopen in geval van terugkeer; Voor december 2015 werd de verzoekende partij misschien wel zwaar aangepakt als zij aangehouden of opgeroepen werd, maar werd zij niet daadwerkelijk gefolterd. Het verschil ligt bij de graad van ernst van de mishandelingen, die levensbedreigend werden. Dat de motivatie van het CGVS niet ernstig is »*. Hij stelt verder dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen wil elimineren door een latente terreur te onderhouden bij de bevolking en (kleine) voordelen te gunnen aan wie zich bij Hamas aansluit. Hij heeft dus genoeg bewezen dat hij voor een gegronde vrees gevlucht is maar ook dat hij niet kan terugkeren naar Gaza ook omwille van de materiële omstandigheden. Hij wijst er ook op dat sinds september 2018 de enige grens met Israël gesloten is. Hij citeert ter ondersteuning een bericht van AFP van 5 september 2018. Hij stelt dat enkel Hamas de controle heeft over de grensovergang te Rafah sinds januari 2019 en dat hij ingeval van terugkeer noodzakelijkerwijs door Hamas zal worden gecontroleerd en dat ook de passage via de Sinaï niet beveiligd is. Hij staft zijn stelling door te verwijzen naar een reeks artikelen over de situatie in de Sinaï onder meer op de website van Het Laatste Nieuws, diplomatie.gouv.fr.; diplomatie.belgium.be; Human Rights Watch (2 februari 2019); bx1.be (2 februari 2019); ict.org (17 maart 2019); en euronews (28 februari 2019).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat het CGVS de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt en evenmin rekening houdt met het feit dat verzoeker reeds internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, waarbij erkend werd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij stelt verder dat het GGVS geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de bescherming op grond van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gezien het profiel van verzoeker en de algemene landeninformatie ivm Gaza. Hij verwijst naar het *"UNO verslag, Gaza ten years later"* dat nochtans van 11 juli 2017 dateert maar waarvan de waarachtigheid vandaag niet kan worden weerlegd ten aanzien van de dagelijkse actualiteit. Hij wijst in dit verband op het feit dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat het niet mogelijk is om veilig terug te keren naar Gaza en dat de grens met Egypte slechts heel zelden ook heel kort geopend werden en dat het CGVS totaal voorbij is gegaan aan de bescherming en levensomstandigheden in Egypte gedurende een onvoorzienbare *"wachttijd"*. Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling vervolgens opnieuw naar een reeks internet artikelen ondermeer op timesofisrael.com (6 mei 2017); nrc.nl (7 juli 2017), mo.be (3 juli 2017); maannews.com (11 juli 2017); nos.nl.

Hij stelt verder dat de situatie binnen de komende maanden nog meer precair zal worden naar aanleiding van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook medische zorgen rechtstreeks zal raken en verwijst hiervoor naar een aantal internetartikelen op volgende websites lecho.be, Le figaro.fr (25 augustus 2018); bfmv en citeert ook een artikel op Le Vif van 28 augustus 2019 over de staat van paraatheid in Gaza na de eerste zelfmoordaanslagen in 2 jaar.

Hij besluit zijn betoog als volgt: *“Dat hieruit ook mag worden afgeleid dat het staakt- het- vuren in mei 2019 onderhandeld geenszins nog toegepast wordt en dat de toekomst steeds duister blijft voor de burgerlijke bevolking van Gaza; Dat deze vaststellingen ook reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij zoniet als vluchteling te erkennen , haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat tot slot dient er rekening te worden gehouden met het in casu bijzonder zwak profiel van de verzoekende partij die vooreerst reeds fysiek en psychisch aangetast was geweest door de oorlog, de algemene onveiligheid in Gaza haar persoonlijke problematiek maar die bovenop ook in Griekenland zwaar gekwetst werd, vermits zij in de coma lag. Zij is dus ook bijzonder kwetsbaar om een mogelijke terugkeer tegemoet te komen”.*

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document inzake de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 31 augustus 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *“COI Focus Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020; *“COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza »* van 9 september 2019 en *« COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire »* van 6 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan inroepen tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing werd genomen, wat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus betreft, op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

4.2. Wat aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

4.3. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 149 van de Grondwet, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; van Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geschonden acht.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in een andere EU Lidstaat, met name Griekenland (zie Eurodac Search Result, M status). Ook verzoeker bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (notities CGVS I, p. 3). Verwerende partij heeft evenwel impliciet doch zeker beslist om geen toepassing te maken van artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en is onmiddellijk overgegaan tot de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoeker ten aanzien van Gaza. Overeenkomstig deze wetsbepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar is daartoe niet verplicht. Uit de bewoordingen van de wet blijkt duidelijk dat het om een mogelijkheid en geen verplichting gaat. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat niet duidelijk is of verzoekers status in Griekenland beëindigd is dan wel ingetrokken is en dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de niet-toepassing van artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet betwist en dat hij door zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen te kennen heeft gegeven dat hij zijn nood aan internationale bescherming door de Belgische asielinstanties beoordeeld wil zien. Het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming is de bevoegdheid van de asielinstanties van de lidstaat waar het verzoek is ingediend en deze zijn daarbij, bij gebrek aan wederzijdse erkenning van statussen toegekend door andere EU Lidstaten, als dusdanig niet gebonden door het onderzoek naar internationale bescherming dat door de overheden van een andere EU lidstaat werd gevoerd.

5. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. De bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de internationale beschermingsgronden in de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, par. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.*

Artikel 12, eerste lid, a) van Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.*

6.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. De rechtsgrond van de bestreden beslissing wordt als dusdanig niet betwist door verzoeker.

Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS onder meer zijn originele UNRWA registratiekaart neergelegd (documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2). Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud ook dat hij een beroep deed op UNRWA (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 9). Het feit dat verzoeker in de Gazastrook een verblijfsrecht had als Palestijn en er bijstand van de UNRWA genoot wordt niet betwist en uit niets blijkt dat hij voor zijn binnenkomst in de Europese Unie elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond zoals neergelegd in het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

6.3. Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, *El Kott*, punten 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient dus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

6.4. De toepassing van deze voorwaarden.

6.4.1. Het mandaat van UNRWA

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, en dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023 (COI Focus, p. 5), en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert (COI Focus, p. 16-19)). Uit de beschikbare informatie blijkt dus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza-strook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker wijst op het feit dat de bestreden beslissing al dan niet terecht uitdrukkelijk stelt dat de UNRWA bescherming en bijstand dient te bieden en dat de UNRWA nooit als opdracht had enige fysieke bescherming te bieden aan de bevolking en niet over een militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zou toelaten tegen militaire facties te strijden, stelt de Raad vast dat het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing geenszins stelt dat de UNRWA bescherming en bijstand dient te bieden maar integendeel dat, omdat verzoeker onlangs de bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook moet onderzocht worden of UNRWA verzoeker bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat van deze organisatie.

In dit verband benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011.

Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt. De vraag of de bijstand die UNRWA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt in het volgende punt van dit arrest behandeld.

6.4.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Verzoeker citeert in het verzoekschrift een aantal persartikelen over de structurele budgettaire tekorten van UNRWA, alsook de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten en de beslissing van België om steun aan UNRWA tijdelijk op te schorten.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde *“Covid-19 flash appeals”* tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 januari 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmaproject kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "*Community Mental Health Programme*" (CMHP), het "*Job Creation Programme*" en de "*transitional shelter cash assistance*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmaproject en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "*cash assistance*" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "*cash assistance*" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "*Emergency Appeal*" van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Uit het voorgaande blijkt dat het agentschap nog steeds in staat is, ondanks de budgettaire tekorten, en ondanks de COVID-pandemie, zijn activiteiten voort te zetten en bijstand te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza strook. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen poging doet om de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen en bijstand te verlenen te weerleggen behalve het citeren van een aantal persartikelen die dateren van 2018 en dus geen rekening houden met de recentste ontwikkelingen zoals hierboven beschreven. Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit de landeninformatie neergelegd in het administratief dossier en in de aanvullende nota van verwerende partij.

6.4.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNWRA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen.*”

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1, D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNWRA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie niet verder heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden maar oordeelt dat uit de geciteerde rechtspraak en de UNHCR Nota volgt dat een onderzoek van (1) de algemene veiligheidssituatie noodzakelijk is; (2) de mogelijkheid tot terugkeer en (3) de persoonlijke situatie van onveiligheid waarin verzoeker zich bevindt.

6.4.3.1. Actuele veiligheidssituatie

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft blijkt uit de landeninformatie aangebracht door partijen het volgende.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020, waaraan verwerende partij in een van haar aanvullende nota's refereert, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte.

Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd.

Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

In 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over

het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad herhaalt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

6.4.3.2. Mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, zoals verzoeker, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een originele identiteitskaart heeft (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 1) zodat aangenomen kan worden dat verzoeker, via de Palestijnse Missie in Brussel de nodige documenten kan bekomen in geval van terugkeer.

Uit de COI Focus blijkt verder dat de grensovergang in Rafah tussen Egypte en de Gazastrook de enige mogelijkheid is om toegang te krijgen tot Gaza. Een transitvisum is niet langer vereist en de Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Transport naar de grensovergang wordt voorzien door pendelbussen. De veiligheidssituatie in het Noorden van Egypte bepaalt mee de mogelijkheid tot terugkeer omdat de weg van Cairo naar Rafah door dit gebied loopt. Extremistische bewegingen, met name Wilayat Sinaï, plegen er geregeld aanslagen tegen de politie en het leger die worden beantwoord door bombardementen op schuilplaatsen van jihadisten waarbij ook burgerslachtoffers vallen. De Egyptische veiligheidsoperatie in Noord-Sinaï, de Nijldelta en de Westelijke Woestijn gelanceerd in februari 2018 heeft tot doel de WS te elimineren. Hoewel dit aanvankelijk succesvol leek te zijn, werd na nieuwe gecoördineerde aanvallen door gewapende milities eind juni 2019, de noodtoestand verlengd in juli 2019 voor een periode van 3 maanden. Hoewel er burgerslachtoffers vallen in deze regio, wordt deze niet gekenmerkt door een situatie van willekeurig geweld die zodanig is dat burgers louter door hun aanwezigheid daar een risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Nog volgens de COI Focus blijkt uit de informatie over deze regio dat noch de politie die de pendelbussen begeleidt, noch de pendelbussen zelf gevisieerd zouden worden door de milities in de regio. Verder blijkt de grensovergang sinds juli 2018 vijf dagen per week open. Ook de terugtrekking door de Palestijnse Autoriteit van haar personeel uit de grensovergang in Rafah op 7 januari 2019, waardoor deze nu enkel door Hamas bemand wordt, heeft niet geleid tot de sluiting van de grensovergang. Verder zijn er geen restricties van toepassing op personen die naar Gaza willen terugkeren, behalve het voorleggen van een geldig paspoort. Bij terugkeer naar Gaza is het mogelijk dat personen worden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland, maar volgens de COI Focus zijn er geen aanwijzingen gevonden in de talrijke bronnen dat Palestijnen die in Europa een asielaanvraag hebben ingediend, door Hamas werden gefolterd of onderworpen aan andere onmenselijke of vernederende behandeling.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooien in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt. Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders

naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Voor zover hij verwijst naar een AFP bericht van 5 september 2018 om te stellen dat de enige passage met Israël gesloten is sinds september 2018, kan de Raad slechts vaststellen dat bovenstaande informatie uit de recentere informatie in de COI Focus hierdoor geenszins kan weerlegd worden.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair.

In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Cairo. Vanuit Cairo reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas de verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij opnieuw een beroep kan doen op de bijstand van UNRWA. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.4.3.2. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat *“een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”* (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 63). De notie *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”* wordt in de relevante rechtspraak van het HvJ niet specifiek gedefinieerd. Evenwel volgt uit het feit dat bevoegde autoriteiten van de Lidstaat *“alle relevante factoren individueel moeten beoordelen”* dat deze beoordeling minstens impliceert dat (1) verzoekers vluchtmotieven; (2) verzoekers socio-economische situatie en (3) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, moet onderzocht worden.

A. Verzoekers vluchtmotieven

Volgens zijn verklaringen werkte verzoeker als webdesigner in Gaza, eerst in dienstverband en daarna als zelfstandige van thuis uit. Hij verklaart Gaza te zijn ontvlucht omwille kritische posts op zijn facebookpagina waardoor hij door Hamas gevisieerd werd. Hij verklaart dat Hamas op 25 augustus 2007 bij hem thuis zouden zijn binnengevallen en gedurende één week te zijn vastgehouden en werd gemarteld. In de jaren daarna verklaart hij verschillende keren te zijn opgeroepen door Hamas. Op 15 december 2015 verklaart hij opnieuw te zijn gearresteerd en voor 3,5 maanden te zijn vastgehouden en gedurende die periode opnieuw te zijn gemarteld. Na zijn vrijlating ontvluchtte hij Gaza in februari 2016 met hulp van zijn broer die voor een visum had gezorgd.

De bestreden beslissing acht de ingeroepen feiten, met name het feit dat hij twee keer gearresteerd zou zijn omdat hij op Facebook kritische posts had gepubliceerd, niet bewezen omdat (i) het zeer opmerkelijk is dat verzoeker zegt tweemaal gearresteerd te zijn geweest door Hamas, maar anderzijds

wel legaal via de grenspost van Rafah uit Gaza is gereisd, hoewel deze onder controle staat van Hamas en dat verzoekers verklaring dat hij via zijn broer die bij de politie werkt en voor een ziekenhuis werkt het land kon verlaten, niet kan overtuigen nu hij later zegt dat zijn broer eigenlijk niet Hamas gelieerd is; (ii) zijn verklaringen over het moment van zijn vertrek zeer onduidelijk zijn en de door hem gesitueerde laatste periode van opsluiting niet te rijmen valt met zijn stelling dat hij in de maanden februari of maart (2015 of 2016) het land verliet. Verder worden in de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt, met betrekking tot (i) het aantal keren dat hij werd gearresteerd; (ii) het feit dat hij wat zijn laatste arrestatie betreft, enerzijds stelt dat dit 's nachts gebeurde in zijn huis door gemaskerde mannen en in aanwezigheid van zijn echtgenote en kinderen, maar later dat dit overdag op straat gebeurde en nooit te zijn gearresteerd in aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen; (iii) de periode waarin hij de laatste arrestatie situeert; (iv) het ogenblik waarop hij een schotwonde opliep en (v) hij tijdens zijn 3,5 maanden durende opsluiting van eind 2015 tot begin 2016 nog erg actief was op facebook en het totaal ongeloofwaardig is dat dit mogelijk zou zijn geweest vanop de plaats waar hij was opgesloten. Wat betreft de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud getoonde facebook posts waarin hij zich kritisch uitlaat over Hamas, stelt de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij hierdoor in het vizier is gekomen van Hamas en als gevolg hiervan vervolging dient te vrezende.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt in het verzoekschrift om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Waar verzoeker stelt dat hij betaald heeft om Gaza legaal te kunnen verlaten, dat er corruptie heerst binnen Hamas en dat ambtenaren zelf in armoede leven en dat de grenzen op het ogenblik van zijn vertrek nog niet uitsluitend door Hamas werden bemand, stelt de Raad vast dat hij daarmee de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat hij, mocht hij inderdaad twee keer zijn gearresteerd en geïnterviewd worden door Hamas, op legale wijze Gaza kon verlaten, niet weerlegt. Waar verzoeker stelt dat de grenspost op dat ogenblik nog niet door Hamas werd gecontroleerd, brengt hij daarvan geen objectieve informatie bij. Uit de COI Focus *"Territoires Palestiniennes. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019 blijkt dat in toepassing van het verzoeningsakkoord tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit de controle over de grensovergang in Rafah werd overgedragen door Hamas aan de Palestijnse Autoriteit in november 2017 (COI Focus Retour, p. 15) en dat Hamas gedurende 10 jaar, tussen 2007 en 2017 de volledige controle hadden over de grensovergangen in Gaza (COI Focus Retour, p. 16), terwijl verzoeker verklaart dat hij Gaza verliet via de grensovergang in Rafa en hij dit situeert begin 2016 zoals hoger aangehaald.

Verzoeker wijst er verder op dat zijn broer niet tot Hamas behoort noch sympathie voor hen ontwikkelt maar als bewaker werkt in het Europees Ziekenhuis in Gaza en zo vaak in contact komt met mensen die tot Hamas behoren. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat zijn broer sympathie heeft voor de PLO maar dat hij bij de gewone politie werkt en dat dit geen lidmaatschap van Hamas of Al Qassam vereist (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, vragen 143-159). Gezien de eerder lage functie van verzoekers broer (bewaker van het ziekenhuis, notities, vraag 156) en het feit dat hij niet gelieerd is aan Hamas, is het, naar het oordeel van de Raad, dan ook niet aannemelijk dat hij er in zou slagen om verzoeker zonder problemen de grenspost, die in handen was van Hamas, te laten passeren indien verzoeker werkelijk geïnterviewd zou zijn geweest door Hamas. Verzoeker slaagt er niet in de vastgestelde incoherentie te weerleggen.

Voorts stelt de bestreden beslissing met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen op goede gronden het volgende: *"Zo is het opmerkelijk dat u tot twee maal toe stelt dat u in totaal twee keer werd gearresteerd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u: "Ik werd twee maal gearresteerd in Gaza. In 2007 werd ik een week opgesloten. (...) In 2014 werd ik 3,5 maand opgesloten" (vragenlijst CGVS). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS stelt u als antwoord op de vraag om uw problemen toe te lichten en te beginnen bij het begin dat u in 2007 een week werd opgesloten en vervolgt u met: "En op 15/12/2014 was er een arrestatie en ze hebben me voor 3,5 maanden gearresteerd" (zie notities persoonlijk onderhoud 12/03/2019 vraag 194). Op andere momenten beweert u dan weer vaker te zijn gearresteerd. Zo stelt u tijdens het gehoor van 21 mei 2019 vier keer te zijn gearresteerd en verhaalt u zelfs over zware martelingen die u zou hebben ondergaan tijdens één zulke detentie (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 61-70). Wat uw meest recente arrestatie betreft verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 dat u einde 2014 voor ongeveer vier maanden werd vastgehouden (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 13 en 194). Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken ('vragenlijst CGVS' en 'verklaring DVZ punt 31, waar u uw vertrek uit Palestina situeert in februari 2015) stelt u dat u tot 2014 "meermaals gefolterd" werd door Hamas. Dit terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 dan weer verklaarde dat deze laatste*

arrestatie einde 2015, begin 2016 was. U werd gewezen op uw verklaringen tijdens het vorige persoonlijke onderhoud. U verklaarde hierop dat als het verkeerd was genoteerd dit aan uzelf te wijten was en dat u zich wellicht had vergist tijdens het vorige persoonlijke onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019, vragen 61-63). Het blijft evenwel zeer opvallend dat u zich hierover tot drie maal toe (vragenlijst CGVS, verklaring DVZ en eerste gehoor op CGVS) zou hebben vergist. Dat u zich hierover herhaaldelijk ernstig tegenspreekt, roept de nodige vraagtekens op."

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker deze motieven in het verzoekschrift ongemoeid laat. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde Gaza te hebben verlaten in februari 2016 en op 18 februari 2016 in Turkije te zijn aangekomen, terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij 4 à zes maanden na zijn vrijlating Gaza verliet (notities I, p. 11). De Raad stelt vast dat zowel waar hij de laatste arrestatie situeert eind 2014 als waar hij de laatste arrestatie eind 2015 situeert dit in beide gevallen niet strookt met zijn verklaringen dat hij na 4 à 6 maanden na zijn vrijlating Gaza verliet, wat verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *"Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 verklaarde u verder dat u bij uw laatste arrestatie door 'veel' gemaskerde mannen werd gearresteerd toen zij 's nachts bij u thuis binnen vielen. U voegde eraan toe dat het in aanwezigheid was van uw echtgenote en jullie kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 201-203). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 71-74) luidt het dan weer gans anders dat u niet 's nachts uit uw huis werd gehaald om gearresteerd te worden, maar dat u op straat opgepakt werd toen u in de namiddag terug kwam van uw werk. Dit is uiteraard bijzonder tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. U verklaarde overigens uitdrukkelijk nooit in aanwezigheid van uw echtgenote en kinderen te zijn gearresteerd en evenmin zouden de personen die u arresteerden gemaskerd zijn geweest (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 79-83 en 87-91). U werd geconfronteerd met deze flagrant tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde hierop dat er iets mis moet gegaan zijn en insinueert dat u deze arrestatie verwarde met de eerste arrestatie. Dit is evenwel niet ernstig. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 verklaarde u voorts dat u tijdens de 3,5 maanden dat u was opgesloten op een gegeven moment een schotwonde ter hoogte van uw wijsvinger opliep (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 199). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 21 mei 2019 leek u zich vreemd genoeg niet meer te kunnen herinneren wanneer u deze schotwonde heeft opgelopen. Ook dit is eens te meer bijzonder opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. U werd erop gewezen dat dit wel zeer opmerkelijk is gelet op het feit dat een schotwonde oplopen toch een zeer grote impact moet gehad hebben op u. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wanneer u deze schotwonde ongeveer heeft opgelopen. De uitleg die u gaf voor deze opmerkelijke vaststelling, namelijk het feit dat u gefrustreerd bent door uw situatie, dat u uw echtgenote en jullie kinderen al zo lang moet missen en dat het ramadan was op het moment van het persoonlijk onderhoud, kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud 21 mei 2019, vragen 124-131)".* De Raad stelt vast dat deze motieven correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker deze ongemoeid laat. De Raad maakt deze motieven tot de zijne.

Verder stelt de bestreden beslissing met betrekking tot zijn activiteiten op facebook het volgende: *"Vervolgens, en niet in het minst, dient te worden opgemerkt dat u vreemd genoeg tijdens uw 3,5 maanden durende opsluiting van eind 2015 tot begin 2016 nog erg actief blijkt te zijn geweest op facebook (zie info facebook, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u enerzijds beweert in deze periode in detentie bij Hamas te zijn geweest en er vrijwel non-stop te zijn gemarteld, terwijl anderzijds uit opzoekingen van het CGVS blijkt dat u toen nog actief was op sociale media, is eens te meer een opmerkelijke vaststelling. Het is immers totaal ongeloofwaardig dat u vanuit de plaats waar u zou zijn opgesloten door Hamas en waar u voortdurend onderworpen zou zijn geweest aan martelingen (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 197), nog de mogelijkheid had om op regelmatige basis posts te publiceren op facebook. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid".* De Raad stelt vast dat het administratief dossier facebook posts van verzoeker bevat waaruit blijkt dat hij berichten poste op 27, 28, 29, 31 december 2015 en 4, 5, 9, 11, 17, 19, 23, 24 en 26 januari 2016 (administratief dossier, landeninformatie). Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud (21/05/2019) blijkt dat verzoeker zijn eerder verklaringen met betrekking tot zijn laatste detentie corrigeert en stelt dat deze plaatsvond einde 2015 en dat *"als het fout staat bij u dan is het door mij, want dan zal ik mij hebben vergist"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, vraag 62). Voor zover verzoeker hiermee aangeeft dat zijn laatste detentie dateert van eind 2015 begin 2016, ondermijnt de publicatie van de facebookberichten door verzoeker de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met

betrekking tot zijn laatste arrestatie en de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Gaza. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten leiden niet tot een andere conclusie. De documenten met betrekking tot zijn identiteit en persoonsgegevens en deze van zijn familie bewijzen zijn identiteit maar worden niet betwist. De documenten met betrekking tot Griekenland tonen aan dat hij in een coma heeft verkeerdt in Griekenland, wat ook niet wordt betwist, maar niet relevant is voor de beoordeling van zijn vluchtmotieven met betrekking tot Gaza. De oproepingsbrieven zijn slechts kopieën waarvan de bewijswaarde relatief is omdat de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit de foto's met verwondingen kan worden besloten dat verzoeker gewond werd maar kan niet worden uitgemaakt in welke omstandigheden dit gebeurde. Het zelfde geldt voor de kopie van een medisch attest dat stelt dat verzoeker in 2007 gewond is geraakt, maar waaruit volgens de bestreden beslissing niet kan opgemaakt worden in welke omstandigheden hij deze letsels zou hebben opgelopen. De Raad stelt vast dat ook hier verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten van verzoeker, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om, om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen.

B. Verzoekers socio-economische situatie

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15, lid 2 van het EVRM.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en*

Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen.

De Raad is niet blind voor het feit dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Ook uit de informatie die door verzoeker wordt bijgebracht, met name de reeks internet artikelen onder meer op timesofisrael.com (6 mei 2017); nrc.nl (7 juli 2017), mo.be (3 juli 2017); maannews.com (11 juli 2017); nos.nl, lecho.be; [Le figaro.fr](http://Lefigaro.fr) (25 augustus 2018) en bfmtv blijkt dat de socio-economische situatie in Gaza erbarmelijk is voor een groot deel van de bevolking.

Evenwel blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Verder blijkt uit deze COI Focus ook dat volgens de meeste door CEDOCA gecontacteerde bronnen de middenklasse in Gaza nagenoeg verdwenen is door de Israelische blokkade en de opeenvolgende conflicten, en er een ongeziene klasse van “*nieuwe armen*” is ontstaan, terwijl door het netwerk van illegale tunnels een aantal mensen miljonair zijn geworden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk*” (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: “*Volgens uw verklaringen bent u UNRWA geregistreerd (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 161). U bent naar UNRWA scholen gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 144). U heeft kunnen studeren tot het hoger middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 143). U deed een beroep op de UNRWA diensten voor voedselpakketten en voor medische bijstand (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 178-182). Na uw middelbaar zou u zijn beginnen werken als website designer, eerst in dienstverband en vervolgens op zelfstandige wijze. U zou dit werk zijn blijven doen tot uw vertrek uit Gaza (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 148-157). U verklaarde dat u met dit werk voldoende verdiende (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vraag 158). U lichtte later tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2019 toe dat uw echtgenote in haar levensonderhoud kon voorzien door het spaargeld dat u had verdiend door te werken. U bevestigde uitdrukkelijk dat u in Gaza geen economische problemen had. U had er namelijk werk, slaagde erin om een spaarpotje bijeen te krijgen, voldoende om uw echtgenote tot op heden nog van te kunnen laten leven (zie notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, vragen 176-177)*”.

Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging doet om deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen geenszins door de loutere bewering dat de situatie in Gaza nog verslechterd is sinds zijn vertrek, zonder dit te betrekken op zijn persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoeker verwijst naar zijn bijzonder zwak profiel en het feit dat hij bijzonder kwetsbaar was omdat hij in een coma lag in Griekenland, en kwetsbaar is om een mogelijke terugkeer tegemoet te zien, stelt de Raad vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt over zijn huidige medische situatie noch over de mate waarin het feit dat hij in Griekenland in een coma heeft gelegen tot op heden resulteert in een bijzondere kwetsbaarheid.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

C. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

6.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als kan worden beschouwd vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd. Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET